

Писма из Србије (3)

Драги моји, покушају још којим ретком да вам дочарам земљу у којој сам већ три недеље. Не знам да ли знате, али званична монета у Србији је динар. Незванично, то је евро, али већина Срба још пати за немачком марком. То је тешко објаснити. Динари су лепе новчанице. На њима су ликови знаменитих Срба. Мали проблем је то што има мање знаменитих Срба него што Народна банка Србије може да наштампа нових новчаница. Прича се да постоји посебна комисија која измишља знамените Србе и чува их у резерви за случај инфлације. Иначе, Србија је пре двадесетак година поставила светски рекорд у висини инфлације и тешко да ће је ико достићи. Шансе још има једино сама Србија. Динарске новчанице су најзаштитеније на свету. Нико се не усуђује да их фалсификује, јер док изађу из штампарије већ толико обезвреде да се ризик не исплати. Ако ме питате колико динар вреди, то не умет да вам кажем. Тешко да и сам гувернер зна. Неки овдашњи економисти тврде да је прецењен, док други кажу

да је стабилан, а трећи да вртоглаво пада. Оно што поуздано знам јесте да за један динар не може ништа да се купи. Можда зато овдашњи конобари никад немају ситно. Срби обожавају да мењају динар за другу валуту. Зато овде постоји више мењачница него канти за смеће. Чим прими плату грађанин Србије мења динар за евро и одлази кући уверен да је нешто уштедео. После неколико дана мења евро за динар и тада га не треба дирати, јер хоће да се

бије. Иначе, Срби су педантан народ. Посебно воле да перу новац. Скоро да нема српског привредника који није опрао неку количину новца. Срби све мање купују, а и кад купују не користе динаре. Купују на образ. То је специфично платежно средство и служи за одложено плаћање. Некад су га имали сви, данас га има тек понеко, јер се у овој земљи образ брзо и неповратно губи. Срби купују и на црту. Та црта се врло брзо претвори у минус, па су данас сви Срби у минусу. Не покушавајте да схватите како то функционише, јер то нико не схвата. Ваш Б. Љубеновић

Напакостићу женином љубавнику. Правићу се да ништа не знам!

Бора Андрић

Позната певачица повећала је груди. Без алата нема ни заната!

Александар Чотрић

Кама сутра је у младости приручник, а у старости подсетник.

Ненад Вучетић

(Не)хонорарни сарадник

Имам осећај да ме све време неко снима.

Екрем Јеврић, фармер

ЏЕПНИ КАЛЕНДАР

Пише Ранко ГУЗИНА

ПОНЕДЕЉАК

Градске топлане саопштавају да спремно дочекују михољско лето.

УТОРАК

Због тога што су Милошевић, Шешељ и Младић недоступни, на суду ће их замењивати Мира, Јадранка и Босиљка.

СРЕДА

Отаџбина се служи добровољно, а партија - беспоговорно!

ЧЕТВРТАК

Све чешће играмо сами са собом: ватерполо са Црногорцима, кошарку са Хрватима, фудбал са Словенцима.

И што је најлепше, најчешће побеђујемо сами себе!

ПЕТАК

Ако папа Бенедикт дође у Србију, поразиће га сазнање да није највећи католик.

СУБОТА

Политичар који је пао у немилост, завапио је:

Узмите ми све, само ми не дирајте привилегије!

НЕДЕЉА

У земљи разних нискости Високи су још само Дечани!

Афоризам недеље

У Србији од глупости нема обновљивијег ресурса!

Ивко Михајловић

Миленко Косановић

КАНТАР

Каже жена мужу риболовцу:
- Наш син има 14 килограма!
- Побогу, жено, па он има само три месеца. Чиме си га мерила?
- Оном вагом којом ти мериш улов...

ДИСПЕЧЕР

Долази Мика на шалтер и каже:
- Дај ми један бурека!
Човек за шалтером каже:
- Ја нисам продавац бурека ја сам диспечер.
- Па хоћеш д'испечеш један?

За улазак у нашу земљу ускоро неће бити потребни пасоши. А одузимаће и пертле и опасаче.

Бојан Богдановић

У мојој кући је тајна вечера. Једемо крадом једни од других!

Срба Павловић

Истакао сам се на нудистичкој плажи. Пливао сам боље од осталих!

Милан Тодоров

Некад су нас мрзели само суседи, а данас цео свет. Ето где нас је довела глобализација!

Душан Лудвиг

Док нам политичари одмрзну плате оне ће се сасвим истопити!

Горан Прентић

Код нас постоји слободан проток информација. Пас лаје - ветар носи!

Витомир Теофиловић

На телевизији се од голотиње не види гола истина!

Борислав Митровић

Италијански специјалитет су пице. Наш су пиздарије!

Срђан Јовановић

Чаробни ћилим

Наш чаробни ћилим можда није најлепши. Сигурно је бољи од сваког персијског, то чак и ми тврдимо. Није му раван ни пиротски или авганистански. Шаре му нису посебно лепе, многе су интересантније. Нема ни доволно чворова, а рупе од мољаца свако примећује. Наш чаробни ћилим не може чак ни да лети а и прилично је прљав јер га нико не одржава. Али опет изазива пажњу својом магијом јер све што се гурне под њега он прогута без речи. Због тога је добио посебан статус у нашој држави, постао је предмет од изузетне националне важности.

Дејан Тофчевић

НАЈБОЉА САТИРИЧНА ПРИЧА

КРАЈ ОДМОРА

Последњи дан одмора на мору. Мајке у хотелским собама пакују кофере, спремају сендвиче за пут и пуне термосе врелом кафеом. Затим шаљу децу по очеве.

Она трче на плажу и дозивају тате. Мушкарци различитих доби и паници трче у море. Бацају се у таласе као туљани које гони бели медвед, роне као пингвини пред леопард фоком, праћају се као јата риба полетуша.

Наивно. Татама су трбуси пуни леденог пива и топлих ђевапа, па не могу дуго да издрже на површини воде. Мучни покрети рукама и ногама умарају, а бол у отромбољеним телима је неиздржив. Огромни стомаци и бедра пуна сала вуку пливаче на дно.

Родитељи се из плавих дубина враћају задихани и снаждени. Вуку се по влажном песку погнутих глава, са рукама опуштеним уз утрнула тела. Иду према деци која им пружају пешкире, узимају их за руке и воде у хотеле.

Млађи човек, који је са другом правило замак од песка, узда се у добро дечје срце. Док пред њим стоји седмогодишња ћерка, која раширеним ногама и рукама подбоченим на куковима јасно показује свој доминантан положај, скрушено повија кичму, надајући се да ће таквим ставом изазвати самилост.

„Молим те, љубави, само још мало! Ево... да направимо још једну кулу!“ Мелена одлучно одмахује главом и прстом га позива да устане. Он повија главу и јеца, гледајући испод ока како на то реагује ћерка. Девојчица је непоколебљива. Његов другар, пешчани грађевинар, бира радикално супротан

метод. Исправља се пред петогодишњим сином колико је дуг и пркосно каже: „Нећу! Нећу да идем кући и - тачка!“ „Тата...“ претећи каже син. „Е баш нећу! Нећу!“ „Хоћеш ли да зовем маму?“ Грашке зноја избијају по челу мушкарца на сам помен женског родитеља. „А зашто да је зовеш? Шта сам урадио? Хоћу само још мало да останем! Како може онај?“, пита гневно и прстом показује на мушкарца који лагано скупља сунцобране и лежалке.

Наивно. Петогодишњак не може да верује на шта је све спреман његов отац само да би продужио свој одмор. „Тата...“ одговара нестрпљиво. „Тај чика живи и ради овде. РАДИ - овде!“, каже малишан и прстом показује на песак по ком ходају. Један је покушао да се закопа дубоко у песак, али га је трогодишња ћеркица лако открила. Инстинкт младунца. Ископава га и вуче према бунгалову, док он неутешно грца.

Ритуал којим се људски мужјаци сваке године опраштају од мора и одмора завршен је. На плажи остају само човек који склапа сунцобране и лежалке и галебови, сведоци вечите људске патње. Саша Томашевић